

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.925 van 28 mei 1998
in de zaak A. 77.701/IX-1040.**

In zake : Willy VERMEULEN,
wonende te BERCHEM,
Lode van Berckenlaan 81

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 27 februari 1998 namens Willy VERMEULEN werd ingediend door zijn raadsman G. DE SMEDT, advocaat te LOKEREN, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de weigering van de Minister van Justitie om verzoeker deel te laten uitmaken van de centrale dienst binnen de gerechtelijke politie voor de bestrijding van de corruptie;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 april 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 mei 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. CARLÉ
die, loco Advocaat G. DE SMEDT, verschijnt voor ver-
zoeker en van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, op dat ogenblik eerste adviseur
bij de kanselarij van de Eerste Minister, wordt bij
koninklijk besluit van 20 juli 1990 aangewezen om de
functie van taaladjunct uit te oefenen bij de direc-
teur-generaal van het Bestuur van het Hoog Comité van
Toezicht (BHCT). In die functie wordt hij bevorderd tot
de onmiddellijk lagere graad, nml. deze van inspec-
teur-generaal (R15) en wel in overtal daar de enige
betrekking van inspecteur-generaal die op het kader van
het BHCT voorkwam, reeds bezet is.

Bij ministerieel besluit van 25 juli 1990
wordt aan verzoeker de hoedanigheid van officier van de
gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des
Konings en van de krijgsauditeur toegekend op basis van
de wet van 26 april 1962 tot verlening van de bevoegd-

heden van de gerechtelijke politie aan sommige personeelsleden van het Hoog Comité van Toezicht. Bij koninklijk besluit van 7 november 1990 wordt hij verbonden, met het oog op de toepassing van de genoemde wet van 26 april 1962, aan de dienst enquêtes, zoals trouwens ook het geval is voor de directeur-generaal. Dit besluit wordt genomen op basis van artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 oktober 1990 tot vaststelling van de personeelsformatie van het BHCT. Dat kader splitste de personeelsleden alleen op in administratief personeel enerzijds en meesters-, vak- en dienstpersoneel anderzijds. Vandaar dat artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 oktober 1990 bepaalde dat met het oog op de toepassing van de wet van 26 april 1962 betreffende het verlenen van de bevoegdheid van officier van gerechtelijke politie het nog nodig was te bepalen wie er deel uitmaakte van de dienst enquêtes.

Wanneer in het organiek kader dat op 1 juli 1991 in werking treedt geen betrekking van inspecteur-generaal meer voorkomt wordt verzoeker bij wege van graadverandering, met ingang van die datum, benoemd in de nieuwe graad van administrateur dewelke in het organiek kader voorkomt onder de "andere graden", zijnde deze die niet behoren tot de dienst enquêtes. In de nota waarin dit probleem door de diensten van de kanselarij aan de orde wordt gesteld, wordt de omzetting in die graad als volgt verantwoord :

"Zowel in de personeelsformatie als in het functioneel organigram van het bestuur van het Hoog Comité van Toezicht zal de nieuwe graad van administrateur het best overeenkomen met de bevoegdheden van een taaladjunct (zuivere administratieve- en beheerstaken). De betrekkingen van hoofdcommissaris en jurisconsult, die eveneens in rang 15 zijn ingedeeld, komen hiervoor niet in aanmerking".

1.2. De enquêteurs bij het Hoog comité van Toezicht genieten van speciale carrièrevoorwaarden die zijn bepaald in het koninklijk besluit van 10 juni 1991.

Artikel 1 van dit besluit bepaalt dat voor de toepassing van dat besluit onder enquêteurs wordt verstaan de rijkspersoneelsleden die voor het Bestuur van het Hoog Comité van Toezicht worden aangewezen en bekleed zijn met de graad van hoofdcommissaris, eerstaanwezend commissaris eerste klasse, eerstaanwezend commissaris, commissaris, adjunct-commissaris, eerstaanwezend inspecteur eerste klasse, eerstaanwezend inspecteur, inspecteur en adjunct-inspecteur. Artikel 17 van dat besluit bepaalt dat de eerste adviseurs die op de dag van de inwerkingtreding van dat besluit, zijnde 1 juli 1991, in dienst zijn bij het bestuur van het Hoog Comité van Toezicht, eveneens enquêteurs zijn in de zin van artikel 1. Dezelfde bepalingen komen ook voor in het koninklijk besluit van 22 maart 1995 dat het genoemde besluit van 10 juni 1991 opheft en vervangt. Dit besluit van 22 maart 1995 wordt, met ingang van 1 januari 1996, aangepast aan de nieuwe graden die tengevolge van de vereenvoudiging van de graadstructuur in het openbaar ambt de oude graden van commissaris en inspecteur hebben vervangen maar de regeling blijft inhoudelijk ongewijzigd.

In de nieuwe personeelsformatie die bij koninklijk besluit van 3 april 1995 wordt uitgevaardigd komt de graad van administrateur voor onder het algemeen administratief personeel, onderscheiden weer van de enquêteurs. De administrateur-generaal en de administrateur zijn de enige twee ambtenaren van niveau 1 die niet tot de enquêteurs behoren. In dit besluit wordt de opsplitsing tussen de dienst enquêtes en de andere personeelsleden duidelijk gemaakt, vandaar dat er geen bepaling meer wordt in opgenomen die voorziet dat de Koning de leden van de dienst enquêtes aanduidt. Hetzelfde geldt voor het latere besluit van 6 juli 1997. Verzoeker komt in de personeelslijst evenwel steeds voor onder het korps der enquêteurs.

1.3. Bij koninklijk besluit van 6 juli 1997 wordt er met ingang van 1 januari 1998 bij het Ministerie van Ambtenarenzaken een Dienst voor Overheidsopdrachten en Subsidies (D.O.S.) opgericht.

Bij koninklijk besluit van 10 juli 1997 houdende diverse bepalingen betreffende de reorganisatie van het Ministerie van Ambtenarenzaken wordt de wijze bepaald waarop de leden van het Bestuur van het Hoog Comité van Toezicht kunnen overgaan naar de nieuwe dienst D.O.S.. Artikel 3, § 3, bepaalt dat de personeelsleden van het Hoog Comité van Toezicht die niet voor die dienst worden aangewezen ambtshalve worden overgeplaatst naar het Ministerie van Justitie.

Door het koninklijk besluit van 23 januari 1998, dat uitwerking heeft op 1 januari 1998 wordt het voornoemde artikel 3, § 3, vervangen door de volgende bepalingen :

"Worden ambtshalve overgeplaatst naar het Ministerie van Justitie :

- de personeelsleden van het Hoog Comité van Toezicht die, in toepassing van de wet van 26 april 1962 tot verlening der bevoegdheden van de gerechtelijke politie aan sommige personeelsleden van het Hoog Comité van Toezicht, de dienst enquêtes in de zin van artikel 1 van die wet vormen en die niet zijn aangewezen bij de in § 2 bedoelde cel;
- de andere personeelsleden van dat Comité die niet bij die cel zijn aangewezen;

In toepassing van dezelfde wet, duidt de Koning tussen de overgeplaatste rijksambtenaren in toepassing van het eerste lid en die titularis zijn van de graad van hoofdcommissaris, afdelingscommissaris, commissaris, afdelingsenquêteur of enquêteur, diegenen aan die deel uitmaken van de dienst enquêtes in de zin van artikel één van die wet".

1.4. Bij ministerieel besluit van 8 december 1997 wordt verzoeker in uitvoering van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 10 juli 1997 ambtshalve overgeplaatst naar een betrekking van adviseur bij het Ministerie van Justitie, met ingang van 1 januari 1998. Een ministerieel besluit van 19 december 1997 draagt al

de personeelsleden die titularis zijn van één van de graden van commissaris of enquêteur en die niet voor de D.O.S. zijn aangewezen ambtshalve over naar het Ministerie van Justitie (Gerechtelijke Politie). De overdracht van verzoeker wordt hij bericht van 9 december 1997 meegedeeld aan het personeel. Ze wordt hem betekend bij aangetekend schrijven van 18 december door hem op 22 december ontvangen.

1.5. Op 30 december 1997 schrijft de secretaris-generaal van het Ministerie van Justitie aan verzoeker wat volgt :

"Vanaf 1 januari 1998 bekleedt U een betrekking gelijk aan de rang 13 van de personeelsformatie van het Departement Justitie. Ten persoonlijke titel zal U een wedde genieten van een ambtenaar van de rang 15.

Zoals elke ambtenaar van het Departement kan U genieten van de terugbetalingsregeling voor woon/werkverkeer (bedragen bepaald in KB van 18 november 1991).

Daar U deel uitmaakt van het administratief personeel van het Departement kan U niet meer genieten van andere vroeger toegekende vergoedingen.

U wordt voorlopig geaffecteerd bij de administratieve cel ter ondersteuning van de toekomstige Centrale brigade voor de bestrijding van de corruptie, gehuisvest in de kantoren Guimardstraat, 3.

Uw standplaats is tot nader order aldaar vastgesteld".

Hierin situeert verzoeker de weigering om hem deel te laten uitmaken van de centrale dienst binnen de gerechtelijke politie voor de bestrijding van de corruptie.

1.6. De wet van 6 maart 1998 tot integratie van de dienst enquêtes van het Hoog Comité van Toezicht in de gerechtelijke politie bij de parketten bepaalt dat 95 van de 102 betrekkingen van de personeelsformatie van de ambtenaren belast met de enquêtes bij het Bestuur van het Hoog Comité van Toezicht van het Ministerie van

Ambtenarenzaken worden geïntegreerd in de personeelsformatie van de gerechtelijke officieren en agenten bij de parketten. Krachtens artikel 3 van die wet stelt de Koning de regels vast voor de overplaatsing van maximum 95 ambtenaren belast met de enquêtes bij het Bestuur van het Hoog Comité van Toezicht van het Ministerie van Ambtenarenzaken die effectief bekleed zijn met de graad van hoofdcommissaris, afdelingscommissaris, commissaris, afdelingsenquêteur of enquêteur. Deze wet is in werking getreden op 1 januari 1998;

2. Over de prejudiciële vraag.

Overwegende dat verzoeker er ter zitting om vraagt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen; dat de snelheid waarmee de vordering tot schorsing dient te worden afgedaan er zich tegen verzet op deze vraag in te gaan;

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist; dat er over de door haar opgeworpen exceptie slechts uitspraak moet worden gedaan indien zou blijken dat aan de beide, cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen ten dezen niet het geval is;

4. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"De bestreden rechtshandeling, m.n. de weigering van de Minister van Justitie om verzoekende partij deel te laten uitmaken van de nieuwe centrale dienst voor de bestrijding van de corruptie, creëert dadelijk bijzonder ernstige nadelen in hoofde van de verzoekende partij.

Vooreerst is er de dadelijke verwijdering en afstand van de politionele entiteit waartoe verzoeker tot op 31 december 1997 behoorde en dit in een politielandschap dat in volle transitie is.

Ten tweede is er de perceptie van de buitenwereld die uit deze verwijdering van verzoekende partij als enig speurder uit dit politioneel gebeuren, de conclusie zal trekken dat tegen verwerende partij enig negatief element zou kunnen weerhouden worden.

Ten derde is er het dadelijke, ernstige financiële nadeel dat vanaf 1 januari 1998 de verzoekende partij treft en, onder voorbehoud en zeer benaderend, kan worden begroot op minstens 10.000 F per maand";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"1. De motivering van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (MTHEN) in de vordering tot schorsing is niet alleen zeer summier, maar bovendien in al te algemene bewoordingen geformuleerd.

Daardoor is het uw Raad onmogelijk om de ernst van het nadeel te beoordelen (Lancksweerd, E.; Het administratief kortgeding, nr. 172; Coolsaet, A; 'Het kortgeding bij de Raad van State inzake benoemingen en bevorderingen', in Opdebeek, I; Benoemingen, bevorderingen en de Raad van State, 73; R.v.St. Hofmans, nr. 63.438, 5.12.1996).

Het gebrek aan concrete invulling van het MTHEN is des te meer opmerkelijk waar het gaat om een weigeringsbeslissing (verzoeker geeft niet eens aan welk effect hij beoogt te sorteren met de schorsing van de

bestreden 'beslissing'), terwijl het bestaan van het MTHEN verder ondermijnd wordt door het gedrag van verzoeker zelf, die onredelijk lang heeft gewacht met het indienen van het verzoekschrift tot schorsing. Uw Raad heeft inderdaad meermaals, en terecht, geoordeeld dat verzoeker zelf de ernst van zijn MTHEN relativeert door zijn verzoekschrift slechts één van de laatste dagen in te dienen (R.v.St., Buyse, nr. 53.547, 7.06.1995, R.v.St., Vercammen, nr. 56.178, 9.11.1995; R.v.St. Vercammen, nr. 63.798, 7.01.1997).

2. Verzoeker argumenteert dat hij dadelijk verwijderd wordt uit de politionele entiteiten waartoe hij tot op 31 december 1997 behoorde 'en dit in een politielandschap dat in volle transitie is'. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij niet langer tot het BHCT behoort, kan verwerende partij maar opmerken dat zowel het administratief personeel als de enquêteurs, werden verwijderd uit deze entiteit per 1 januari 1998.

3. Meermaals - zij het niet daar waar van hem verwacht mag worden dat hij nadere toelichting geeft over zijn MTHEN - werpt verzoeker op dat (enkel) hij de verdediging van de rechtsstaat kan waarnemen, zodat 'de Belgische Craxi's' geen vrij spel zouden hebben en dit ter behartiging van het algemeen belang.

Het is vaste rechtspraak van uw Raad dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel persoonlijk moet zijn, zodat een - vermeendelijk - nadeel van te algemene aard niet volstaat (Van Heule, Art. 17 R.v.St.-Wet, in, Publiek Procesrecht, Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, 23).

4. Nog beweert verzoeker dat zijn 'verwijdering... als enig speurder uit dit politioneel gebeuren' (sic) door de buitenwereld zal gepercipieerd worden als zou tegen 'verwerende partij' - wellicht bedoelt verzoeker zichzelf; hij moet zich immers geen zorgen maken over de reputatie van verwerende partij - 'enig negatief element zou kunnen weerhouden worden'.

Indien verweerder doelt op een gebeurlijk moreel nadeel, dan kan verwerende partij wijzen op de regel die uw Raad in acht neemt, nl. dat het louter morele nadeel voldoende wordt hersteld door de morele voldoening na vernietiging van de bestreden beslissing, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging zich niet opdringt (Van Heule, D., o.c., 28).

In elk geval toont verzoeker niet aan dat het hier anders zou zijn (R.v.St. De Jonckheere, nr. 60.345, 20.06.1996; R.v.St. Hofmans, nr. 63.438, 5.12.1996; R.v.St., Petridis, nr. 63.818, 7.01.1997). Uit de bestreden 'beslissing' blijkt alvast niet dat een gebeurlijke mistevredenheid over de kwaliteiten en verdiensten van verzoeker eraan ten grondslag ligt (Vgl. R.v.St., Velleman, nr. 59.852, 4.06.1996).

5. Tenslotte beroept verzoeker zich op wat hij het 'dadelijke, ernstig financiële nadeel' noemt dat hij vanaf 1 januari 1998 zou lijden en dat begroot zou kunnen worden op 10.000 F/maand.

Volgens uw Raad is een financieel nadeel in regel herstelbaar (R.v.St., Verhamme, nr. 38.707, 10.02.1992).

In casu is het vermeende weddeverlies dat verweerder aanvoert, nl. van $\pm$ 10.000 F/maand bescheiden te noemen t.o.v. de belangrijke wedde die hij geniet (zie de weddefiche van verzoeker), zodat de levenssituatie van verzoeker er niet onherroepelijk door ondermijnd wordt.

Daarbij komt dat verzoeker géén weddeverlies lijdt. Hem wordt enkel een bijkomende vergoeding ontzegd die hij destijds genoot in zijn hoedanigheid van enquêteur bij het BHCT. Verzoeker geniet weliswaar niet langer van deze vergoeding, maar maakt uiteraard evenmin nog langer de onkosten die aan de taken van enquêteur zijn verbonden (gebruik van de persoonlijke wagen bij onderzoeksopdrachten, kosten verbonden aan de telefonische oproepen vanuit het privé-adres).

6. Er is geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden";

4.3. Overwegende dat het eerste nadeel dat verzoeker aanvoert de dadelijke verwijdering uit de politionele eenheid is waartoe hij behoorde; dat daarmee niets gezegd is over enig nadeel; dat verzoeker niet uitlegt hoe en waarom het feit dat hij uit de politiediensten wordt verwijderd hem enig nadeel toebrengt; dat het moreel nadeel evenmin aanvaardbaar is; dat de bestreden weigering niet van die aard is een smet op zijn reputatie te werpen; dat trouwens het eventueel later tussen te komen annulatiearrest hem genoeg morele genoegdoening zal verschaffen die ruimschoots opweegt tegen hetgeen hij nu als een moreel nadeel ervaart; dat het financieel nadeel in principe berekenbaar is en dus niet moeilijk te herstellen; dat verzoeker trouwens niet de minste aanduiding geeft hoe hij aan dat bedrag komt; dat de verwerende partij terecht opmerkt dat een tijdelijke vermindering van inkomen ten bedrage van 10.000 frank in de maand geen financiële ramp is voor een ambtenaar met het inkomen van verzoeker, des te meer nu de verwerende partij betoogt, terwijl verzoeker geen

nadere specificatie daaromtrent geeft, dat het gaat om het verlies van een vergoeding voor uitgaven die eveneens zijn weggefallen;

4.4. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig mei 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.